

CLAVICULA NOX

Av Claudio Salos & Magnus Bäcklund

med bidrag av:

Frater Algyr Octinomos Avatara

inspirerad av

Louis Claude de Saint-Martin

Frater Ursus Arctos

Stefan Stenudd

Urban Aldenklint

DEDIKATION

INNEHÅLL

INTRODUKTION

DEL I - LIBRI

Den Gode Broderns Sång

Tacitus Et Occultus

DEL II - CANTATI

DEL III – PRINCIPI

On Codex

Cor Codex

DEL IV – VOTI

Eden

INTRODUKTION

Broder

Till vad nytta är allt detta vandrande och till vilket syfte är vi satta att vara blott ett kosmiskt undantag i en ynkelig del av himlarnas kör? Vad för mening finns det att tala med gudar som är fåfänga, inbilska och svartsjuka? Än mer vad för syfte finns det att söka förbättra och förfina det som endast strax innan döden når sin frukt och därmed kanske aldrig gagnar vare sig utövare eller de som kommer därefter? Hade jag fullkomliga svar på sådana frågor skulle jag utropat mig till konung över världen och massorna skulle sannerligen gett mig en krona eller ett kors. Nu är jag icke så förmäten att jag jämför mig med de stora men inte heller så blygsam att jag inte vågar sätta mina samlade tankar till papper. Detta du håller i din hand är den tredje och sista boken i den serie nycklar jag velat förmedla. I sin form är den mer fragmenterad men också mer förklarad. Delar av boken är hämtad ur min personliga grimoir medan andra delar kommer från källor inom och utom de cirklar som bjudit mig tillträde. Ett centralt dokument som nämns är dock oåterkalleligen förlorat. Ritualen som på många sätt påbörjade den vandring som för mig avslutades vid en strand i Malmö en oktober natt har förstörts och lever därför endast i minnet hos de som deltog. Vidare om detta i senare kapitel. Ett svar skall jag ge eller snarare en syn på universum. Det är sedan upp till dig att själv välja hur du vill förhålla dig till det. Jag hävdar inte att jag har upptäckt något unikt. Snarare antar jag att de mer skolade än jag, säkerligen legio, finner referenser i mina texter vilka jag endast är måttligt medveten om. Jag förutsätter också att den seriöse vandraren söker att förmedla sina egna upptäckter när dessa så tillfyllest landat att de kan formuleras i begriplig form.

Frater Claudio

DEL I LIBRI

Innan Ordet var Tystnaden i vilken det som var någonting kunde kontempera sig självt i förhållande till det Intet som var överallt. I tystnad och i intet betraktade det sig självt och sade: Jag Är.

Sålunda lät sig intet skjutas undan och göra plats för det som skulle vara någonting.

I sin visdom, nyfikenhet och storhet lät sig detta Jag Är spridas över den duk som intet spänt upp och ordet satt i rörelse. Varje punkt fylldes från en outsinlig palett av variation av färg, ljud, dröm, smak, eter, ande et al. Det som varit något redan innan något betraktade sig självt och fann att det var två, i mening och syfte just att kunna betrakta sig självt. Sålunda blev allt annat två men i den oändliga variation av två som var det som var något innan något. Sålunda kunde också två bli ett och två bli Noll. När så universum slutat koka och det som var kosmos tittade in mot sig självt förbands universum i Livets väv ur vilken den eviga floden gjorde rörelse möjlig. Genom allt som levde sipprade, plaskade, lekte och smekte floden varje lem som höll livets gnista. Därmed var allt förbundet och därmed återvände allt till det som varit något ända sedan det inte fanns något. Ur den själ som var Eheieh, eller "Jag Är", sköt oräkneliga strålar vilka var de frön av liv som i sinom tid steg fram som det ursprungligas avbild.

Till synes var dessa dualiteter och således imperfekta utan varandra. De tittade på sig själva och kallade sig människor. Delade som himmel och jord kände sig människan ofullkomlig trots den gudomliga gnista som bodde inom henne och trots det eviga flöde som gav henne liv. Hon klagade, krigade, grät, skrek och led i sitt sökande efter den fullkomlighet hon inte kunde se men ana inom sig. Hon såg att det var skillnad och tillskrev denna skillnad en ordning som var absurd och sedan levde människan i den absurditeten. Hon såg att vissa var annorlunda och sökte andra vägar och kallade dessa styggelser. Hon gjorde skillnad på ett ting och ett ting och sedan skillnad på sådant som inte kunde åtskiljas. Därefter satte hon värde på det som inte gick att värdera och genom detta så satte hon också ett pris på sig själv. Hon förväxlade

köttets form med den sanna dualiteten och rangordnade sedan köttet på ett sätt som var hädiskt i den högstes ögon. Inom henne tystnade den sång som en gång lett henne på vägen till den fullkomlighet som var hennes. Fruktans portar och villfarelsens labrynter omgärdade den hjärtats sång ur vilken själen och därmed det gudomliga talade till människan. Sann delning uppstod i den avgrund som bildades mellan människans huvud och hennes hjärta. Berövad sin fullkomlighet sörjde människan och sökte svar på sina brister inom och utom sig själv. Bestulen sin krona och berövad den härd som var hennes hjärta tog hon så sitt sköte och den rot som var hennes innersta låga och delade den från sitt hjärta såsom en spegel av den avgrund som redan delat henne en gång. Sålunda lyckades människan förbanna sin rot sin härd och sin krona och genom att skilja dessa åt blev de ofullkomliga och utan substans.

Människan föll så i förtvivlan och sökte bland skuggor det som gått förlorat i ljus. Vare sig Eld vatten eller salt ville uppenbara sig och människan såg skuggorna växa sig allt större och allt starkare. Ur skuggorna vaknade minnena av det ursprungliga ljuset och människan formade nycklar vilka kunde öppna portarna till det inre där det sanna mysteriet bodde. Få var de nycklar som var fullkomliga och få var de vägar som ledde rakt in i den hjärtats kammare ur vilken saker uppenbarades. Eftersom människans hjärta var fördolt och hennes sinne fördunklats var det vissa som ansåg att endast deras nyckel var den rätta för alla varelser. Dessa drev med eld undan alla andra och deras handlande slog deras själar i bojar på ett sätt som ingen annan handling kunnat göra. Några av dem odlade hjärtan av is eld och järn och deras dåd var många och fann ingen nåd i himlen eller någon annanstans. Andra fann att det sanna hjärtat var fördolt eller ockult och svepte sig själva i detta ockulta, detta fördolda av guds natur givna. De höll heliga och hemliga de texter och ord och gester som kantade stigarna kring universum. De grävde ner vägvisarna och dolde ingången till templet. De byggde bålverk av illusioner kring de sanna nycklarna. Deras hemligheter var dock som barnets som viskas från öra till öra. Orden förvreds och förvrängdes till dess att tiden och blotta avståndet från källan gjorde att de var obegripliga yttranden på ett språk förlorat i avgrunden. Till slut frågade man sig: Är det meddelande som först viskas

detsamma som det som slutligen återvänder? Svaret fyllde de församlade med stor sorg och man begav sig åt olika håll med varsin liten bit av hemligheterna.. De brutna bröderna vaktade svartsjukt på sin lilla bit och ju längre tiden gick ju mindre mindes man av dessa tings sanna innebörd. Större och större och mer och mer komplicerade blev de bländverk som en gång skapats för att dölja det som inte bör döljas. Till slut hade det bildats hela mönster och i dessa framträdde nya gudar och nya monster att befolka himmel och helvete med. Människan stod delad i vrede och ställde himmel mot helvete, gud mot gud och broder mot broder.

I sorg och förtvivlan rasade hon så mot sig själv och fann ingen frid även om hon följde även de mest osannolika påbud. Hon införde tyrannier och störtade dessa i fördärv utan att nå åter till hjärtats väg. Hon längtade och suckade och dräpte och förgjorde och intet dödade den molande smärta som åt sig in vid hennes bröst. Hon förbröt sig mot sin egen natur och försköt till och med sin egen kropp eller ting sprungna ur hennes kropp. Hon skådade sitt eget kärll och fann det orent såsom hennes sinne fördärvats av den avgrund som skiljde henne från den del av henne själv som var gud. Hon omgärdade sig med tabun och förteckningar över synder så att hon kunde förbryta sig mot dem alla och sedan störta sig själv i det helvete hon skapat. Hon förgjorde kärleken genom att gradera den och klä den i strikta kostymer. Det tudelade och det som delats av nödvändighet sprang i tusen bitar och spreds över världens hörn och split var dess näring och opposition dess form.

Det som var är och skall vara och som stod för Ordet kände sorgen och delningen i de myriader som också bar den gudomliga gnistan. Som irrbloss flammade de upp i korta insikter för att sedan kastas ut i det svartaste hav och försvinna. Det stora missförstånd som en gång följt den första tudelningen stod nu som en avgrund i vilken myriader kastade sig ut för att falla i bitterhet och okunnighet. Brydd lät så Drömricket forma kartor tillbaka till himlarna. Genom hela skapelsen spreds dessa kartor till öppna och ärligen sökande kärll. Sådana kärll blev ofta både profeter och martyrer då människan är en varelse vars hårda sida är lättskrämmd och våldsamt. Många var de som förgjordes

blott därför att de dryftade sanningar som inte längre passade de vridna doktriner som etablerats i tiden efter avgrunden. Bit för bit återskapades dock de sanna orden men dessa var svåra att finna och väl sprida över land och hav. Många hade dessutom höljts i dunkel för att skydda dem från de förvridnas förstörelselusta. Detta dunkel blev snart lika viktigt som själva kartan och därmed gick många stigar förlorade.

Några av de brutna bröder som i sin förtvivlan sökt sig till ensamma platser där ingen annan röst än deras egen kunde tala för, mot eller till dem råkade så på ögonblick när de icke längre förmådde tala och den tystnad som därmed följde föll djup och tung inom dem. De blickade in i det fördolda och det som de hållit hemligt och såg den korruption som vuxit sig stark i de slutna rummen. Vad som en gång varit salar till brädden fyllda av kunskap var nu bassänger av svartnat vatten ur vilka dunster av förruttnelse angrep varje näsa och svalg. De såg hur böckerna förvanskats och hur ordet tagit perversa former. I tystnaden blev de varse hur ordnarna odlat män vars högsta nöje varit att klä sig alltmer utstuderat samtidigt som de skapat allt större åtskillnad mellan sig själva och andra. Tron på den egna doktrинens ofelbarhet var som ett gift som fördes från lärde till lärjungar och från präster till fallna. Ockult – fördolt var det som stod i mörker och det som stod i motsats till det som den Högste avsett med sin tystnad och sitt tysta exempel. De brutna bröderna klev så utanför det fördolda och in i den tystnad där de i sanning kunde se sig själva. Delade och uppdelade skådade de sin motpart i sig själv och förstod sanningen i den första dualiteten. De vände sig mot himlen och sade: Du som är bortom allt vad jag är. Du som är den som var, är och skall vara. Förlåt en sådan dåre som jag som så länge varit blind och döv. Jag som i sanning är delad för föreningens möjliga mirakel.

Uppfyllda av den himmelska friden begav de sig ut att lära människan den tystnad och förening i tystnad som var deras Väg och världens glädje. De gjorde sig av med det fördolda och dolde varje hemlighet så att den blev uppenbar för var och en som så önskade. Således blev det så uppenbart att det fördolda icke var det tysta och att tystnaden var helgad men icke det ockulta. Vissa byggde så tempel

inom sig medan andra bar sina tempel med sig. Varje plats blev helig och varje hjärta en möjlig boning för ett tempel. Varhelst livets vatten flödade fritt och fritt givet klingade de toner som visade vägen till den högste. Sålunda var förbundet åter och sanningen återförd till bröder och systrar. Att åter få människan att lyssna till sitt hjärta var dock ett arbete som ännu icke är avslutat. Lång och svår är den väg som människan envist bekämpar.

Frater Claudio

DEL II – CANTATI

SORGENS KANTAT

Vet människa att livet är sorg uppå sorg utan annat att hoppas på än att förlösas innan nya sorger tynger en panna redan lagd i de djupaste veck.

Ju mer liv man ges desto större insikt om den bittra bågarens fulla djup och desto tyngre pressar det hjärtat till en allt hårdare skapelse.

Ett sådant hjärta av diamant, pressat av tryck och tid till jordens hårdaste material, gör stum skönhet av det som borde vara levande och föränderligt omfamnande.

En del hjärtan svartnar endast till svartaste kol och saknar sedan styrkan att forma bitterhet till skönhet.

De blir till gift vars smitta befläcker varje hjärta de sedan berör.

Med denna insikt finns det de som säger att all lycka är illusion och att livet är ett slavhjul man bör arbeta sig fri ifrån.

Andra hävdar att bara den döende guden är stark nog att befria hjärtat från sin sorg.

Är då icke människan gudomlig?

Är icke människans hjärta en gudaboning och det lovade templet?

Är icke hjärtats väg den väg till frälsning som var och en kan vandra oavsett vad man väljer att kalla sin gud?

Att frukta sorgen är att ge den makt, att omfamna den är att göra den till en tillgång.

Sorgen är en nyans av livet lika nödvändig som kärleken och glädjen.

Låt din sorg bli den bittra smak som förhöjer andra smaker och ger färg åt din konst.

Låt livet vara fullt även när det gör ont.

STRIDENS FÖRSTA KANTAT

Vis är den som vet att våld mycket sällan löser andra problem än det som ligger just inom synhåll.

Våldets själva natur är smittsam och har därmed en tendens att sprida sig som ringar på vatten.

Det skapar också nya problem ofta svårare att göra sig fri ifrån än de ursprungliga skälen till den vreda handen.

Med detta sagt finns det dock tillfällen och lägen där direkt konfrontation är oundviklig.

I sådana lägen är det viktigt att studera omständigheter, konsekvenser och att noga göra avväganden mellan vinster och kostnader.

Bruka således inte våld i onödan och aldrig lättvindigt eller ännu värre med glädje i ditt hjärta.

Även den mest primitive kan med knuten näve, under korta stunder, ställa sig högst men säkerligen skall den som ställer sig högst med knutna nävars hjälp bli nedriven av de som är fler eller starkare.

STRIDENS ANDRA KANTAT

Låt mig så tala om försvar

Att förbereda sig för strid genom att förbereda sig för försvar är som att ge sig in i kampen med händerna bakbundna.

Behovet av att försvara sin ståndpunkt indikerar att ståndpunkten inte är riktigt rotad och kampen är således redan förlorad.

När du försvarar ditt handlande ligger det förhatliga ordet "därför" väldigt nära till hands. Inte nog med att du är i konflikt med den du talar med utan också dig själv.

Trygg i din övertygelse har du mycket litet att förklara och än mindre att försvara.

Om ditt handlande är i enlighet med din vilja varför skall du fläcka ner det med att försvara dig?

Gå stolt min broder och låt din övertygelse skina så klart att intet står i din väg.

Det händer att man faller för frestelsen att definiera sig själv utifrån det man icke är istället för det man i sanning är. I sådant ligger ursikten och försvaret såsom en tung börda över alltför trötta axlar.

Är vi så stolta riddare eller egocentrerade agitatorer?

Låt det vara slut på försvar och ursäkter för vår existens och låt oss stå upp stolta i en flod av ljus, kärlek, liv och frihet.

Lev stolt och sann och ingen kommer att kunna fälla dig.

Strid med hjärta och hjärna, händer och fötter men för stridens skull och icke målet vare sig detta må vara anfall eller försvar.

SVÄRDETS KANTAT

Svärdet är ett ting

Ting äger inte synd, skuld eller vilja
Den som hanterar svärdet ger det dess uttryck och anda
Det hanterade svärdet vibrerar genom universum och

förtydligar krigarens hjärta
Löggen blir en omöjlighet i huggets enkelhet.
Eggen skär genom slöjor och pekar mot den avskalade sanningen.

Den som lär sig svärdet lönas i hållning och sanning

Den som ryggar från svärdets dödlighet förlorar en viktig aspekt
Att dra ett svärd mot en annan människa är dödens väg
Att anträda dödens väg men att kunna avstå från att hugga är dygd
Ett svärd som enbart dras i vrede och våld är ett dött ting
Att kunna handla och att handla är två skilda ting

Det religiösa svärdet är oftast för skarpt

Det esoteriska svärdet är oftast för slött
Det filosofiska svärdet är oftast för ensidigt
Det mondäna svärdet är oftast för grovt
Hjärtats svärd är tvekans, skönhetens och sanningens svärd
Hjärtats svärd har en hård egg och en mjuk kärna

SINNET OCH VÄGEN

När jag går en väg
följer sinnet min skugga
Surrar och löper
in och ut

Sliter i min koncentration
Spelar på min själ
med hugg och slag

Hallå ropar det
Hallå tjarar det

Alltså, jag vet vad du försöker att göra
Det kommer inte att funka

det
KOMMER INTE ATT FUNKA
lyssnar du på mig?

Hallå!!!
När jag går vidare och går en Väg
lämnar jag efter mig
Ett litet slag

Ett tag av tom tystnad och sedan tystnad och sen...

Hallå, vänta på mig!
Varför lämnade du mig?
du borde inte ha gjort så

Jag går vidare och går en väg och tanker på vatten
och stenar
och cirklar

Och sinnet går förlorat i regnet
Och sinnet tittar på stenarna I vattnet
Och sinnet är förlorat i cirkelns glädje

Jag går en Väg och sinnet är vilse
Tystnad
Tystnad
Sång

Och sedan...
Sinnet bryter sig in – Rusar in
Fyller mig med bild efter bild efter bild

DU LÄMNADE MIG IGEN!!!

Sinnets vrede är min vrede och käkar spänns
händer knyts hårda och hårdare och...
Jag går inte längre en Väg utan mot

mot i vrede
mot i oro

Sinne är lyckligt att vara sinne och näve är näve är röd dimma
och sedan...

Vatten och Sten och Cirkel är kända av Sinnet
Således...

Ord

Ord förlöst

Ord viskat

Ord renat och repeterat

Ord i cirklar i spiraler i vatten och i sten

Sinne I orden springer omkring, leker och förlorar till slut
sig självt

Jag går en Väg och tystnad och ord talar

Således

En beröring vid min axel, en värme vid min sida

Jag går en Väg och stigen öppnar sig framför mig

Vägen – En väg – en Väg – iväg

Av Den Gode Brodern -14

DEL III – PRINCIPI

Dyre broder och syster. Nedan följer de principer jag funnit på mina vandringar. Vissa är hämtade rakt av från de mästare vars visdom lyst upp min väg. Exempel på detta är den "Hjärtats Codex" vilken meddelades mig som en del av min skolning i Aikido. Andra som "Solens Codex" är ett destillat av tankar från flera källor. Jag kan inte nog uttrycka min tacksamhet och ödmjukhet inför de storheter som delat sina kunskaper med mig.

ON CODEX

I flera ting och tillfällen har människan sökt splittra kroppen och själen som om den ena kunde existera utan den andra. Om man håller vin på marken är detta vin kastat i smutsen och då spelar det ingen roll hur fint vinet var innan det hölls ut. Således måste kärlet skötas och behandlas med respekt så att det kan fyllas med det livets vin som är oss garanterat. De sex principer som nedan nedtecknats är enkla former för en rak väg utan egentliga tolkningar. De talar om en väg av övning, arbete och personligt ansvar. Låt hjärtat visa vägen och låt kropp och själ leva i sann förening.

ON CODEX

- I. Var man är fri att upptäcka sin sanna vilja och att vandra de vägar han finner lämpliga.
- II. Var man har rätt att nå sin fulla potential
- III. Vilja, väg och potential uppnås genom praktiskt arbete.
- IV. Ingen mästare står över den egna upplevelsen och ingen skrift kan förmedla det sanna mysteriet.
- V. Kroppen är kärlet. Rena kärlet och sök inte att gradera eller skilja mellan kropp och själ,
- VI. Teknik och princip är såsom två hjul på en vagn. Utan teknik är principen endast ett luftslott i drömmars rike. Utan princip är teknik utan mening och mål och dess oreglerade styrka kan orsaka större lidande istället för skapande.

Hjärtats Codex är en del av en princip i vilken kroppen och själen kommer tillsammans. De gamla mästarna understryker ofta vikten av att disciplinera och forma en kropp som lyder de bud själen lägger på den. Mäster Therion lade stor vikt vid Yoga och underströk även det element av Förening som låg i begreppet. Att skola sitt sinne och försaka kroppen till den grad att den inte går att använda är att skända det tempel i vilken vår gudomlighet tagit sin boning. De brutna bröderna och det svarta brödraskapet skulle kanske tala annorlunda men själen utan kropp är i denna existens intet. Vår kropp är vårt tempel och vi bör handla så att vi helgar templet i vilket vårt hjärta slår. Således ligger det på oss att utforska de många vägar som finnes. För egen del föll mitt hjärta för den Konst som kallas Aikido. Liksom mången annan väg är Aikido en personlig upplevelse som endast kan förstås genom utförande. Att titta är meningslöst, att läsa är dubbelt meningslöst. Endast att träna och i sammansmältningen med andra kan en insikt komma. Jag gör inga påståenden om att jag har några insikter eller någon särskild förståelse. Bland mina resor har jag dock varit välsignad med goda lärare varav två framstår som allra klarast. Dessa två, varav den ena är min Sensei i ordets allra djupaste betydelse och den andre varit en livskraft, ett stöd och en orubblig klippa att kasta sig mot, är ledstjärnor från vilka jag tagit inspiration och kunskap att forma min egen dojo med. Med deras hjälp och kunskap vid mitt hjärta skriver jag så ner de ord jag kallar Hjärtats Codex. Om de båda känner igen sina egna ord så hoppas jag att de tolkar detta som en hyllning från en kärleksfull, ödmjuk och mycket tacksam elev.

Varje handling en balanserande rörelse

Varje smak en punkt på tungan som förhöjer och fördjupar dess njutning
genom att vara dess motpol.

Utveckling måste ske i sådan anda

- I. Möt hårt med mjukt och mjukt med hårt
- II. Bemästra din rörelse
- III. Bli medveten om din hållning
- IV. Förstå avstånd.
- V. Dra inte – stöt
- VI. Använd din vikt
- VII. Sök djupare kontakt
- VIII. Var där – var inte där
- IX. Forma och låt dig formas

Not I

Aikido – Thelema

“Kis upphöjda svärdstekniker

röda, vita och kristallklara juveler

De avslöjar Aikis väg och ODOs

Gudomliga tekniker”

Doka 13 av Osensei Morihei Ueshiba

Odo är det centrum i floden där Izanagi renade sig efter att ha besökt och
undflytt dödsriket på jakt efter sin älskade Izanami.

Osensei menade att ODO är det fulländade ljudet i det som kallas Kototama.

Odo är inte en fysisk plats utan varje plats där sann rening utförs. Om kototama och misogi genomförs samtidigt framkallas de gudomliga Aikiteknikerna. O= Tomhet Do= Väg

Not II.

Nästan alla emotioner reflekteras i kroppsliga uttryck. Präglad av sitt motprogram reagerar kroppen reflexmässigt på inre och yttre stimuli med slavisk exakthet. Sålunda väljer kroppen vid varje tillfälle av osäkerhet att antingen strida eller att fly. Detta sker oavsett om hotet mot kroppen är fysiskt eller inte. Skall själen tyglas måste således kroppen tyglas.

Magi är västerns Yoga

Yoga är förening

Aiki är förening

Aikido är föreningens väg

Andas rätt och sträck din pelare och varje rörelse blir naturlig och i enlighet med den egna viljan. Stilla kroppen och också själen skall gå till vila.

DEL IV VOTI

EDEN

Mången är de som lovar högt och lågt inför andra och ofta dessutom lovar utan att veta vad de egentligen ger sitt ord till. Själv svor jag sådana eder i okunskap. Även om dessa inte ålades mig av illvilja så var det ändå problematiskt att mitt hjärta inte fullt ut låtits fyllas med varje ed jag högtidligen avkrävdes. En ed bör ges fritt, ur hjärtat och med kunskap för att kunna fullföljas och fullbordas. Nedan följer en text som fungerar som den ed jag avlade till mig själv i den natt då den Gode Brodern kastade sig ut i avgrunden. Ursprungligen föddes den i Mimers Brunn, en oas i Göteborg där bröder samlades och talade om universum. Vi var, med våra svagheter, hemligheter och friheter en grupp individer som i sanning sökte. Det vi fann var större än oss själva och det vi förlorade var också det oersättligt. Nedanstående ed är en slags sammanfattning av de principer som utmärkte Mimers Brunn och dess Mästare Frater Ursus Arctos.

EDEN

I närvaron av mitt sanna jag och i enlighet med min sanna Vilja

svär jag härvid följande:

Att undvika fanatism och andra tillstånd av slaveri

oavsett om dessa är religiösa, filosofiska eller politiska.

Att undvika självutropade mästare och alla människor
som fyller sin existens med glitter och bländverk såsom grader märken och
betyg

på ett sådant sätt att de endast sätter värde vid detta och intet annat.

Att undvika grupper som förhindrar framsteg eller undanhåller information
oavsett om detta sker av rädsla, avundsjuka eller girighet.

Dessa tre förbannelser av Pest kommer jag att sträva efter att undvika på det
att mina vägar icke försvinner i dimman och mitt centrum
fyller med gift.

Vidare:

Jag skall icke stjäla

Jag skall icke fuska

Jag skall icke bryta min ed

Dessa tre förbannelser tillhörande Svält och det hungrande hjärtat skall jag
hålla från mitt eget hjärta. Jag skall nära mitt hjärta med
vägens dygd och gudarnas föda.

Vidare:

Jag skall icke dräpa de oskyldiga

Jag skall icke förstöra eller förgöra utan syfte

Jag skall icke höja mina händer i vrede

Dessa tre förbannelser av Krig skall jag disciplinera genom Krigarens och
Konstens väg.

Vidare:

Jag skall icke frukta

Jag skall icke vara saktfärdig

Jag skall icke stagnera

Dessa tre Dödens förbannelser skall jag hålla på avstånd genom vaksamhet
och trofasthet till Vägen.

Till sist:

Jag svär att arbeta och leva med Liv, Ljus, Kärlek och Frihet som mina ledstjärnor. Detta svär jag i enlighet med min sanna vilja.

Ske Alltså

IAO

